

[Jørgen Jensen]

men er det egentlig en måde at have udvalgsarbejde på? Det er efter min mening uanstændigt. Det viser også, at man er uegnet til at lovgive på overenskomstområdet.

Hr. Kjeld Olesen talte ved første behandling om den ekspertise, der var i socialdemokratiet om faglige spørgsmål. Jeg ved, der er ekspertise, der er mange af dem, som kender noget til overenskomster, men de har ikke brugt den ved det lovgivningsarbejde her. Det må vel være det afgørende. Det kan ikke være nok, at man har ekspertise, hvis ikke man bruger den. De mangfoldige forskellige problemer, der er i en overenskomst, har man ikke taget hensyn til. Man har generaliseret.

Lad os tage sådan et område som buschaufførerne, der mødte op fra Odense med 32 kr. og 60 øre i timen, og som ikke får en brik ved dette overenskomstindgreb. Hvem vil sige, at det er anstændigt, at man skal have ansvaret for at køre en bus med mange mennesker i tæt trafik for 32 kr. og 60 øre, og samtidig skal være til rådighed hele døgnnet, have skiftende arbejdstider, der nedbryder helbredet? Hvem vil stå op at sige, det er rimeligt og rigtigt? Jeg vil godt spørge: hvem af socialdemokratiets medlemmer vil stå op at sige: »Det er nødvendigt at holde dem på 32 kr. og 60 øre af hensyn til samfundsøkonomien; hvis de får bare 1 kr. mere, så får vi større underskud på betalingsbalancen?« Hvem vil gøre det? Ingen.

Derfor er det uanstændigt, at man siger, der har været tid til at behandle det, og at det er en anstændig form at gribe ind på. Det er det ikke. Det er uanstændigt både på den ene og den anden måde.

Jeg vil også understrege, at det, at man har grebet ind så mange gange og gør det igen, det er gift for fortsatte frie forhandlinger. Jeg sagde før, at ingen kan tro på, hvad der bliver sagt om, at man principielt ønsker frie forhandlinger, man vil ikke gøre det igen, i dag er man ked af det fra socialdemokratiets side. Det er ikke alene det, at man er ked af det – arbejderklassen kunne sådan set være meget ligeglad med, om de var kede af det i socialdemokratiet, når de gør det – men hvad gør man ved fremtidige forhandlinger?

Hvad sker der ved en overenskomstsituation? Der sker dette, at man mange gange går på kompromiser, at man træffer midlertidige

aftaler, prøver på ved forsøgsordninger at komme bedre igennem fra fagbevægelsens side for at gavne sine medlemmer, men også under hensyntagen til det styrkeforhold, der er. Og hvad virkning får det, hvis man så bagefter kan risikere, at det, der skulle være en forsøgsordning eller midlertidig ordning, bliver forlænget herinde, uden at man sætter sig en gnist ind i, hvad det drejer sig om? Jeg vil godt nævne bare et par eksempler, der har været fremdraget i udvalget.

Socialrådgiverne kommer og siger, at de har haft en aftale, der var tidsbegrænset, for opsøgende arbejde, og for dette fik de 6.000 kr. om året, men den udløber nu tilfældigvis sammen med denne overenskomst, fordi man var enig om, at så skulle man have set: hvilke erfaringer har det givet os, er det nødvendigt med opsøgende arbejde, er det rigtigt med opsøgende arbejde, er det den rigtige betaling, vi har afsat til det? Nu kommer man herindefra og siger: ja men vi forlænger overenskomsterne uden hensyntagen til det arbejde. Det betyder reelt, at de 6.000 kr., man har haft mere om året, falder væk, dem får man ikke mere. Og så kan man være enig om, at det er rigtigt med opsøgende arbejde, men der er ikke mulighed for at fortsætte det.

Eller tag eksemplet med styrmændene. Da man ophævede taktreguleringen eller rettere sagt forringede den til de 50 pct., havde de valget imellem at sige: »vi vil ikke have taktregulering«, eller »vi vil have frie forhandlinger i stedet for«. Man valgte det sidste. Hertil siger man: det var godt, for det var det, staten gerne ville have. Jeg har siddet i overenskomstforhandlinger i mange år for statsansatte, og hver gang er staten kommet og har sagt: hvis I vil ophæve taktreguleringen, så kan I få frie forhandlinger, så kan I få løfteparagraffen ind for håndværkerne, og I kan få hjælp på anden måde. Vi er altså ikke gået på den, men det gjorde styrmændene. Nu siger man: I har ophævet taktreguleringen, og nu tager vi jeres frie forhandlingsret. Det har man nu gjort tre gange. Har man taget hensyn til dette, da man lovgav? Nej, det har man ikke, for man er fløjtende ligeglad med, hvad virkningen er nedadtil, hvis man blot udadtil kan skilte med, at man gør noget ved den økonomiske situation.

Jeg vil understrege, hvad udvalgsarbejdet i øvrigt har vist. Resultatet var planlagt. Det